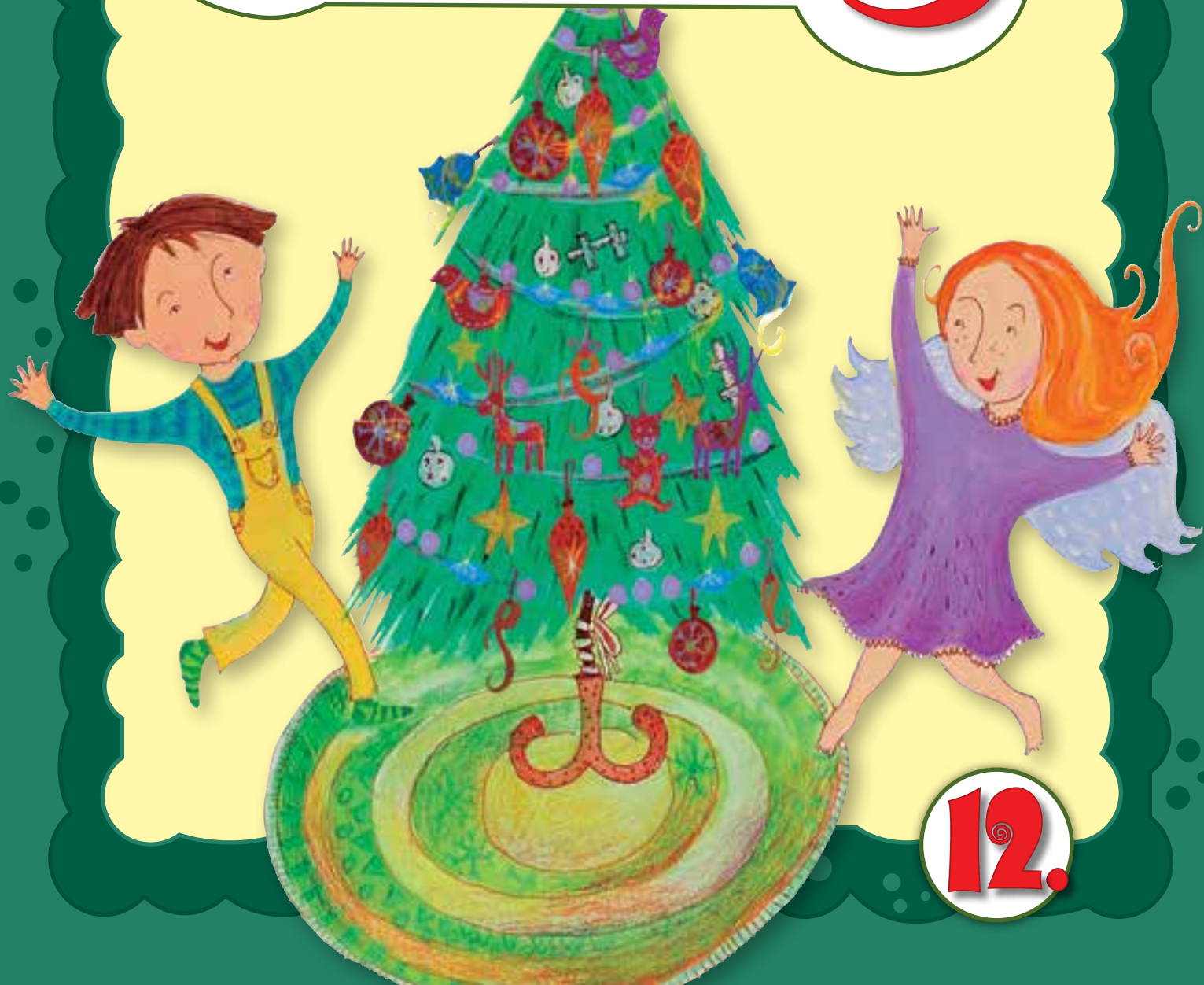

Szívárvány

2015. DECEMBER • XXXVI. ÉVFOLYAM • 390. SZÁM

12.

Évente
csak egyszer jön el hozzánk
a Kisjézus, de akkor bőven hoz
fényt, áldást, békét.
Boldog Karácsonyt
kívánunk!

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Angyal

Felhőkön könyöklök,
De magasból is látlak,
S tudom, minden házban van
Egy titkos bejárat.

Ha meglegyint a szárnyam,
Öröm éled benned,
S minden titkos ajtó fölött
Csengők csilingelnek.

CSEH KATALIN

Csoda

Hófátyol, hófüggöny,
mögötte téli csönd,
csönd mögött álom,
álom mögött csoda.
Oda mennék, oda!
Ott lakik az ünnep-illat,
csillámgömb,
 angyalhaj, csillag,
várakozás, béke, áhítat:
észre sem veszem, s átítat...

DÖME ZSÚZSA

Karácsonyi marasztaló

Csengettyűszó, szép Karácsony
hangulata elvarázsol,
istálló, kis Jézus, jászol...
Miért is nincs több Karácsony?!

Eljött hozzánk a Karácsony,
hogy szürke színt zöldre váltson,
s minden gyerek felkiáltson:
Legyen többször is Karácsony!

Elégedett a Karácsony,
ízlik neki a kalácsom.
Bort is kortyol – meg ne ártson!
Inkább maradj itt, Karácsony!

SZÓCS MARGIT

Karácsonyi vizsga

A Mennyei Tanoda harmadik emeletén zibongott az osztályterem. Az angyal-nebulók föl-alá röpködve fogócskáztak. Csilingelő nevetésük elnyomta a szünet végét jelző csengő hangját.

Rövidesen nyílt az ajtó, és Gábiel tanár úr suhant be hóna alatt osztálynaplójával.

– Micsoda szárnyverdesés, alig látni valamit ebben a tollfelhőben, azonnal szálljon mindenki a helyére! – kiáltotta.

Az angyalkák elhallgattak, és padjukba surrantak.

– No, lássuk csak, mi ragadt rátok az elmúlt évben? Ha sikeresen vizsgáztok karácsonyfa-művészetből, mehettek ma este a Földre. Ám amennyiben valaki elégtelent kap, megbukik. Bukott angyalnak pedig nincs mit keresnie a Mennyei Tanodában. A vizsgamunkákat a Földön ellenőrzöm – jelentette ki szigorúan.

Glória a harmadik padban ült. Szárnya reszketett, foga vacogott, ujjaival aranyvarokocsát tekergette. Előtte ülő társai mind je-

leskedtek. Nemsokára rá került a sor. Izgal-mában hebegett-habogott, összekevert egyet s mást, de végül csak kivágta magát. Gábiel összevonta sűrű szemöldökét.

– Több figyelmet – mondta. – Egy angyal sohasem hibázhat. Kifogástalan vizsgamunkát várok el tőled.

Glória vörös arccal, megszeppenve ült vissza padjába.

Az angyal-tanoncok hozzákezdtek első önálló munkájukhoz. Festettek, mázoltak, szobrászkodtak, szabtak, varrtak, díszítettek. Gyönyörű karácsonyfák kerültek ki kezük alól. Este hat volt, mire mindenki elkészült. Ekkor Gábiel felsorakoztatta őket, kezükbe adta a térképet, a címlistát. Az angyalsereg fogta a sok karácsonyfát, és szétrebbent.

Glória hat óra három perckor toppant be Kálmánkáékhoz. A nagyszobában csend honolt. A felnőttek a konyhában sürgölődtek. Az angyalka éppen letenni készült a pompázatos karácsonyfát, amikor megbotlott a kis-székből, és hasra vágódott. A karácsonyfa eldőlt, üvegcserepekkel szórva tele a padlót.

Kálmánka ez idő alatt a gyerekszobában szerelte autóját. A csörömpölésre abbahagyta a játékot, és átszaladt a nappaliba. Meg-

rendítő látvány fogadta. A sarokból szipogás, hüppögés hallatszott.

– Jaj nekem, leszerepeltem, sohasem lesz karácsonyi angyal belőlem. Mindjárt itt lesz Gábiel tanár úr. Milyen osztályzatot kapok? – sírdogálta Glória, aki annyira kétségbeesett a kudarcától, hogy elfelejtett elrejtőzni.

– Sose bánkódj – ugrott melléje Kálmánka. – Segítek felállítani a fát, és megragasztjuk a díszeket is. Várj, hozom a ragasztót.

Glória arca felragyogott. Amint megérkezett a ragasztó, hozzáláttak a munkához. Az eltört díszeket összerakták, az összeillesztések

vonalaire Glória aranyhajszálait ragasztották. A lyukakba igazgyöngy- és drágakő-berakások kerültek az angyal pártájáról. Nemsokára a karácsonyfa megújulva tirkellett-tarkállott, csillogott-villogott, színpompázott.

Kálmánka és Glória a látványtól örömtáncra perdült.

Amikor Gábiel Arkangyal benézett az ablakon, nem hitt a szemének.

– Ejnye, bolondos angyalányka, táncról nem volt szó. De ami igaz, igaz, ilyen művészi karácsonyfát, és ilyen boldog gyereket, mint Kálmánka, még nem láttam – nyugtázta, azzal felütötte az osztálynaplót, és aranytollával beírta Glória neve mellé a kitűnőt.

Ringató

A szép Szűz Má- ri- a Szent Fi- á- nak
Így é- ne- kel va- la kis Jé- zus- nak:

Ö- rö-mest rin- gat-lak,
Szí-vem-ből ó- hajt-lak, a-ludj, a- ludj.

2. Aludj el, magzatom, napom fénye,
Az én életemnek egy reménye.
Örömet ringatlak,
Szívemből óhajtlok,
Aludj, aludj.

Fazekas Bence Botond, Szilágypanit
és Vargyas Ibolya, Csíkszentgyörgy

Adorján Johanna,
Margitta

3. Aludj el, fiacskám, rózsaszálam,
Aludj el, violám, én zöld ágam.
Örömet ringatlak...
4. Barmok közt, jászolban, én gyermekem,
Aludj a szénában, szép kisdedem.
Örömet ringatlak..
5. Nem tudom, mit mondjak örömben,
Hogy téged láthatlak ez életben.
Örömet ringatlak..
6. Magamhoz szorítlak, megcsókollak,
Tégedet szívemből úgy imádlak.
Örömet ringatlak..

A vonalak mentén
szabd fel
a rajzot.
A négyze-
tekből
gyönyörű
képet rak-
hatsz ki.
Adj címet
neki!

MÜLLER KATI rajza

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

A kapzsi földesúr

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kapzsi földesúr. Tornyos kastélyt örökölt az öregapjától, abban élte világát. Szántóföldjei a hegyek lábáig nyúltak, istállóiban száz meg száz marha kérődzött. Még az ég is rózsaszínben játszott a birtoka fölött, s a rózsaszín égen sárga, piros és narancsszínű madarak röpködtek

Ám a kapzsi földesúrnak mindez nem volt elég. Ő még tornyosabb kastélyról, még hatalmasabb szántóföldekről, még több marháról, még rózsaszínebb égboltról, még tarkább madarokról ábrándozott.

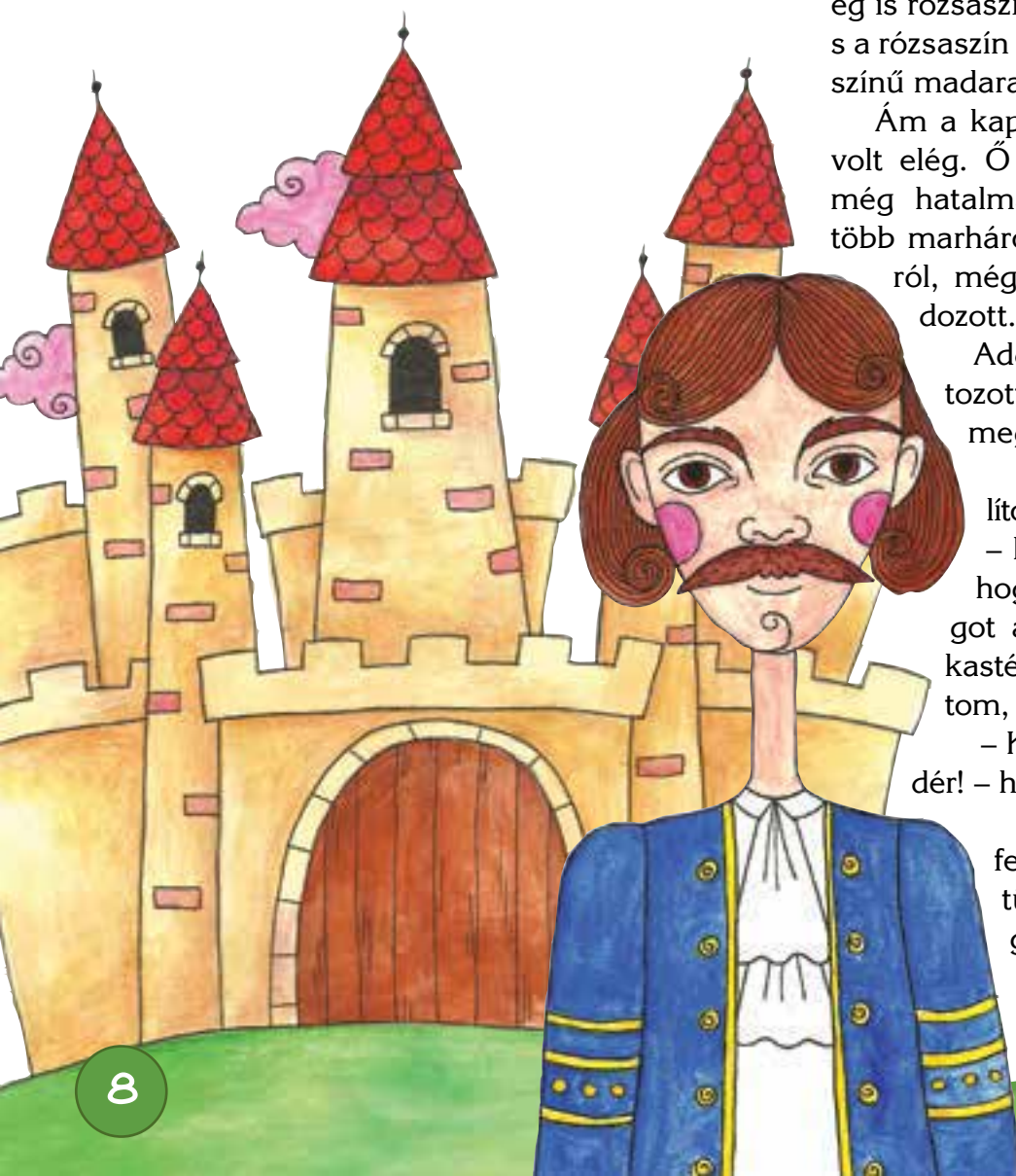
Addig ábrándozott, addig sóhajtozott, míg egy éjjel álmában megjelent a jó tündér.

– No, édes gyermekem! – szólította meg a kapzsi földesurat.

– Elég a sóhajtozásból! Tudom, hogy még nagyobb gazdagságot akarsz. Holnap ellátogatok a kastélyodba, aztán majd meglátom, hogy mit tehetek érted.

– Köszönöm, köszönöm, jó tündér! – hálálkodott a földesúr.

– Csak lassan, mert van egy feltételem! – mosolygott a jó tündér. – Mégpedig az, édes gyermekem, hogy, jó házigazdához méltón, szívesen

fogadj, ha megérkezem! – azzal az álomkép, hipp-hopp, eltűnt.

– Hiszen, ha csak ennyi a feltétel! – nyújtózott ébredés közben a kapzsi földesúr. – Majd megmutatom a jó tündérnek, hogy milyen házigazda vagyok én! – s már hívatta is a szolgálkat, fűttette a kemencéket, vágatta a libákat, nyúzatta az ökröket, hajtogattatta a hájas meg vajas tésztákat.

– Megnyalhatja a tíz ujját a jó tündér, olyan vendégséget csapok a tiszteletére! – dörzsölgette a markát, s közben fél szemmel mind az utat leste.

Várt, várakozott a kapzsi földesúr, vele várakozott a kastély népe.

Éppen kibukkant a hegyek mögül a nap, amikor kopogtattak a nagykapun. Hej, talpra ugrott a földesúr, széttaszította az öröket meg a szolgálókat, s nagy buzgóságában maga tárta ki a kaput.

– Hozta Isten, kedves vendég! – hajolt hétrét az érkező előtt.

Ám a küszöbön nem állt más, csak egy rongyos vándorlegény.

– Ej, de szépen fogadják itt a vendéget! – nézett szét a vándorlegény fülig érő szájjal. – Kaphatnék egy korty italt, nagyságos, tekintetes, méltóságos uram? Igen megszomjaztam az út porában!

– Pusztulj innen, te semmirekellő! – gurult méregbe a kapzsi földesúr. – Nem látod,

hogy magas vendéget várok? Maga a jó tündér látogat el ma hozzám!

Azzal úgy bevágta a nagykaput, hogy csak úgy nyekkent. A vándorlegény odakint maradt.

Tovább várt, várakozott a földesúr, vele várakozott a kastély népe.

Éppen délebedre harangoztak, amikor másodszor is kopogtattak a nagykapun. Felpattant a földesúr, szaladt, loholt, szinte gurult a lépcsőn, alig bírta kivárni, hogy szemtől szembe láthassa a vendéget.

– Csakhogy itt van, kedves vendég! – tárta ki mézes szóval a kaput.

Ám a küszöbön nem állt más, csak egy csöpp leányka.

– Eltévedtem kint a réten, vigyen haza, kérem szépen! – pityergett a leányka.

– Nincs időm holmi dajkaságra! – dühöngött a földesúr. – Nem látod, hogy magas vendéget várok? Maga a jó tündér látogat el ma hozzám!

És úgy bevágta a nagykaput, hogy majd kiszakadt a sarkából. A csöpp leányka odakint maradt.

Tovább várt, várakozott a földesúr, vele várakozott a kastély népe.

Már éppen nyugodni készült a nap, amikor harmadszor is kopogtattak a nagykapun. Ezúttal óvatosan indult a földesúr, ám

a lépcsőn, izgalmában, mégis megbotlott, s lehömbörödött az udvarra, mint egy zsák répa. Sebjaj, a nagykaput csak kinyitotta a saját kezével:

– Végre, végre, itt a vendég! – kiáltotta.

Ám a küszöbön nem állt más, csak egy otthontalan cicacsalád.

– Nincsen kenyér, nincsen egér, fejünk fölött nincsen fedél! – siránkoztak a cicák kórusban.

– Kotródjatok, nyavalyás nyávogók! – torzékolt a kapzsi földesúr. – Nem látjátok, hogy magas vendéget várok? Maga a jó tündér látogat el ma hozzám!

És dühében úgy bevágta a nagykaput, hogy a rézkilincs a földre zuhant. A cicacsalád odakint maradt.

Tovább is várakozott volna a földesúr, ám a sok izgalomtól úgy kifáradt, hogy elnyomta az álom.

Amint elaludt, megjelent álmában a jó tündér.

– No, édes gyermekem! – szólította meg a kapzsi földesurat. – Mit mondasz az elmúlt napról?

– Azt, hogy becsaptál, jó tündér!

– Becsaptalak volna? – húzta fel szemöldökét a jó tündér.

– De be ám! Hagytad, hogy hiába várjalak!

– Hiába vártál volna? – csodálkozott a jó tündér.

– Hiába! Megígérted, hogy eljössz, és nem jöttél!

– Én itt voltam, édes gyermekem. Kogogtattam a kapudon, nem egyszer, de háromszor is. Először, mint szegény vándorlegény, másodszor, mint eltévedt gyermek, harmadszor, mint otthontalan aprójóság. S te mind a háromszor elkergettél.

Elszéggyellte magát a kapzsi földesúr. Nem lett gazdagabb, sőt, elvesztette azt is, amije volt. Szegény lett, mint egy vándorlegény, magányos, mint egy eltévedt gyermek, és kiszolgáltatott, mint egy otthontalan aprójóság.

Azóta is vándorol, s minden éjjel várja, hogy újra eljöjjön hozzá a jó tündér.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ Hull a hó

Havazik, havazik,
esik szakadatlan,
átölel, melegít
a jó gyapjúaplan.
Kibújni, kimászni
nincs kedvem az ágyból,
mégis ki kellene
menni már a házból.
Építeni kéne
egy kövér hóembert,
hadd viduljon rajta
a jó öreg december.

Keresd meg a két hóember
közötti öt különbséget.

LÁSZLÓ NOÉMI

Karácsonyfa

Többet ülünk ébren,
mint a nap az égen.
Káprázatos álom:
bóbiták az ágon.

Végenincsen óra:
várni csengőszóra.
Csomagbontó percek:
még a szű se perceg.

Krémes, habos, édes,
a szakács se mérges.
Csak a fenyő roppan
titkon a sarokban.

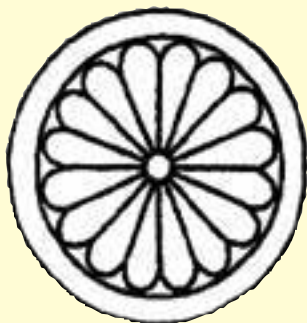

Éljük át a csomagbontó
percek izgalmát.
Kösd össze, kinek mit
hozott az angyal.

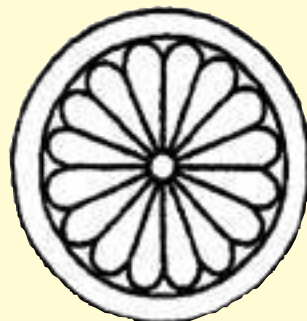
Vezesd végig
a ceruzádat
a vonalon, majd
színezd ki
a zsinórmintát,
mintha
karácsonyfa volna.

Barta Éva
Örökség című
foglalkoztató-füzetéből

Kösd össze az egyforma
karácsonyi mézeseket,
majd színezd ki mindeniket.

Mikulás

Készítsd el **Nagy Lenke** tanító
néni ivói kisdiákjainak,
valamint **Szucher Zsuzsa** és
Kovács Júlia marosvásárhelyi
óvodásainak

nagyszakállú Mikulását.

Ragaszd kartonra, és vágd
körül gondosan a Mikulás fejét.

Fehér papírból vágj ujjnyi
széles, arasznyi hosszú szala-
gokat. Ezekből fűzz és ragassz
bodros szakállat a Mikulásnak.

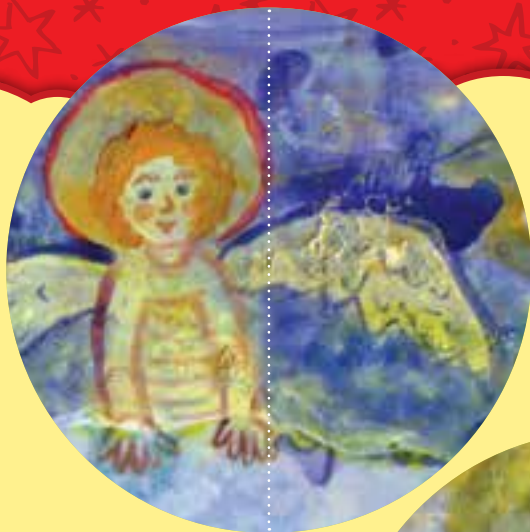
Akaszd az ajtóra, ott majd
vidáman rázza szakállát.

Papírgömb

Vágd ki a korongokat, hajtsd kettőbe mindeniket, és a hátukat felenként ragaszd egymáshoz.

Ha kész, fűzd cérnára. Hófehér vagy mintás papírból, valamint csipke poháralátétből is szép gömbforgókat ragaszthatsz ezzel a módszerrel úgy, mint Kovács Katalin tanító néni margittai osztálya.

Ilyenkor decemberben

Mennyi öröm, mennyi ünnep vár
ránk decemberben!

Kösd össze a jeles napok nevét
a hozzájuk tartozó rajzzal.

SZENTESTE

ISTVÁN ÉS
JÁNOS NAPJA

KARÁCSONY
ELSŐ NAPJA

ADVENT
VASÁRNAPJAI

MIKULÁS

LUCA NAPJA

BAK SÁRA rajzai

FODOR SÁNDOR

Tipetupa

Csipike a Tisztás széléhez ért. Megállt, hogy kifújja magát.

Kukucsi utolérte.

– Ne haragudj, Csipike. Inkább nem vagy kótyonfitty. És az sem igaz, hogy holott. Itt a kezem, nem disznóláb, na.

Csipike figyelmesen végigmérte Kukucsit. Vajon komolyan beszél? Úgy látszott – igen.

– Jó na. Különb en se való nekem a harag. Tönkretesz egészségileg. De vajon minek örül annyira Madár?

Kukucsi elgondolkozva nézte az Óriás-nagy Bükkfa ágán ujjongó Madarat, de ő se volt okosabb.

– Ezeknél sohase lehet tudni – mondta zavartan.

Ám Csipike felkiáltott:

– Oda nézz!

Mintha csupa fehér ejtőernyőt sodort volna a Tisztás felé a szél. A gyermekláncfű fehér ejtőernyős termései, a pitypang magjai szálltak feléjük, ereszkedtek a Tisztásra.

– Látom – mondta Kukucsi. Egy kicsit ő is örült a szélhordta ajándéknak. Csipike ilyenkor ki szokta választani a legnagyobbakat, és minekutána leszedi, elülteti a magjukat, az ernyőket – kettőt-hármat – összefog-

va ugrógyakorlatokat végez. Legalább első-rakozik velük, nem izeg-mozog, és nem is sóhajtozik a fülembe – gondolta Kukucsi. Nézegette hát az alászálló ernyőcskéket, ám egyszer csak ismeretlen, igen kellemes, vékony hangocska ütötte meg a fülét:

– Még... Na igazán, még!

Meglepetten nézett körül.

Csipike ide-oda pislogott.

– Te is hallottad, Kukucsi? Nem képzelődöm?

– Biztos, hogy képzelődöl, mert mindig szoktál, de most az egyszer én is hallottam.

Sehol senki.

– Ha nem viszel tovább, akkor röpíts haza... Ne tégy le! Megharagszom!

Fentről jött a hangocska.

Felpillantottak.

Odafent, majdnem a fejük fölött, egy ernyőcskén csüngve kalimpáló Valami ereszkedett alá. Kék is volt, meg piros is, és kiabált.

– Ha leteszel, örök harag!

Ám az ernyőcske ereszkedett-ereszkedett, és pontosan az Óriásnagy Bükkfa mellett vöröslő, szépséges Légyölő Galócára szállt.

– Jujj, de megütöttem magam! – hallotta a két jóbarát, ám a következő pillanatban az

ernyőcske libegve felröppent: már nem volt rajta a rúgkapáló kék meg piros Valami.

Csipike és Kukucsi Légyölő Galóca felé szaladt. Meglepetten torpantak meg.

Formás kisleányka ült Légyölő Galóca kalapján. Akkorka volt, mint Csipike, talán valamivel kisebb, és sokkal karcsúbb. Kék szoknyája harangvirágból készült, piros mellénykáját a pipacs szirmából szabták. Még mindig pörölt valakivel.

– Többé ne is lássalak! Nem szeretlek azért se! – panaszkolta, és az arcát apró kezébe temetve zokogni kezdett.

Csipike megbűvölten nézte.

Kukucsi álmélkodva pislogott. Végül ő szólalt meg:

– Vajon miért sír?

Csipike kérdéssel felelt:

– És kire haragszik?

Kukucsi legyintett:

– Biztosan reám.

– Terád? Hát ismered?! – álmélkodott Csipike.

– Nem én. Sose láttam. De már megszoktam, hogy itt én legyek a hibás. Baj, ha eszem, és néha az is baj, ha alszom. Baj, ha beszélek, csak az nem baj, ha hallgatok, de azt nem állom meg sokáig. Nyúltól nem kellett talán bocsánatot kérnem, amiért teli volt bolhával?! Meglátod, ez a fityfirittyecske is engem szid meg azért, mert rápottyant a bolondgombára.

– Az nem bolondgomba, hanem Légyölő Galóca. És kizárólag fogyasztásra alkalmatlan, ülésre kiválóan megfelel – kerekedett felül Csipikében a nevelői hajlandóság.

A gombán sírdogáló apró leányka meghallotta a beszélgetést. Kipislogott ujjai közül. Egyszeriben elszállt a búbánata.

– Nahát! – kiáltotta. – Azt hittem, egyedül vagyok! Már majdnem elbúsultam magam.

– Még szerencse, hogy nem tetszett hozzáfogni – szólalt meg Kukucsi tőle szokatlánul udvariasan, ami magát Csipikét is meglepte. Talán annak örült, hogy nem vált be a jóslata: nem őreá haragszik a szélhozta kis tündér. – Ennek öröme... – azt akarta mondani, hogy a szerencsés találkozásra faljanak

valamit együttesen, de Csipike megrángatta a bundáját, hogy hallgasson.

– Hogy úgy mondjam – szólalt meg Csipike választékosan, ami által nyomban sikerült túlszárnyalnia Kukucsit –, bemutatkoznánk. Én Csipike vagyok, itt lakom az Óriásnagykücskőben, ez pedig itt, hogy úgy mondjam, Kukucsi, aki szintén.

– Én pedig Tipetupa vagyok, és a vőlegényem hozott ide – mondta a virágruhás vendég –, de összevesztünk, és letett. Legyünk jóbarátok. Szia, Csipike, szia, Kukucsi.

– Szervusz, keszcsókolom – hajtotta meg magát Csipike gavallérosan. Kukucsi nem akart lemaradni. Meghajolt.

– Hogyúgymondjam – dörmögte, mert úgy érezte, ez a legelőkelőbb kifejezés, amit Csipikétől hallott, majd nem tudva erőtni kíváncsiságán, megkérdezte: – Az imént a kedves vőlegényeddel tetszettél eszmecserélni?

– Vele. Megmondtam neki, hogy haragszom rá.

Csipike rosszálló tekintettel csóválta a fejét. Miért feszegeti Kukucsi a kedves égből pottyant vendég magánügyeit? Kukucsi azonban félreértette a pillantást. Azt hitte, nem sikerült eléggé finoman fogalmaznia. Igyekezett kiköszörölni a csorbát:

– És... hogyúgymondjam... hol tartózkodik a kedves illető? Mivelhogy mi nem láttuk, ugyi...

– Biztosan nem néztünk oda, hagyd már abba, Kukucsi – támadt fel Csipikében a jóérzés és a tapintat.

Erre Tiptetupa csengőn, jókedvűen felkacagott. Olyan kedves volt a nevetése, hogy a közelben szálló Vadméhek egy pillanatra abbahagyták a zümmögést, és Kukucsiból önkéntelenül felszakadt a sóhaj:

– Még tessék... egy kicsit.

– Mit mondasz, Kukucsi?

– Kukucsi azt szeretné, és bevallom, én is örülnék, ha még egy kicsit kacagnál nekünk! Olyan szépen tudsz kacagni!

Tiptetupa erre nemcsak kacagott, de tapsolt is örömeiben.

– Hogy ti milyen kedvesek vagytok! No, egykettő, fiúk, segítsetek leszállni erről a szép gombárról, mert megszomjaztam. Van egy kis harmat a háznál?

– Hogyne, azonnal kerítetek, semmi az egész – készségeskedett Csipike, majd Kukucsival lesegítette Tiptetupát a gombárról.

– Parancsolj, kérlek, foglalj helyet itt, a mohán, azonnal jövök... – és elindult a bokrok alá harmatot szedni.

Kukucsi leült Tiptetupa mellé. A pici tündér csak most látta, milyen hatalmas természetű újdonsült, nagyobbik barátja. Ám Kukucsi félreértette Tiptetupa pillantását:

– Egyet se félj, hogyúgymondjam.... Nincs bolhám.

Tipetupa

– ahogy elképzelték
Somlay Melinda tanító néni
másodikosai a marosvásárhelyi
Bolyai Farkas Líceumból

HERKE RÓZSA

A fiatal fenyő

Esett a hó, zúgott a szél. Az erdőben egy kis fenyő hajladozott.

– Milyen jó a madaraknak, szállnak, amerre kedvük tartja – elégedetlenkedett.

Morózusan dünyögött mellette az öreg fenyő:

– Mi fák, nem tudunk gyöker nélkül élni. Ha kivágnak, és elkerülsz innen, elpusztulsz.

De a fiatal fenyő tovább ábrándozott:

– A cinke mesélte, hogy az elmúlt télen benézett az erdészék ablakán. Egy fenyő állt bent. Fényes díszek, ezüst fonalak ragyogtak rajta.

Az öreg fenyő tovább dünnyögött:

– Hamis csillogás! Karácsonyra elvisznek néhányat közülünk. Felöltöztetik az ünnepre, aztán kidobják, szétvagdossák tűzrevalónak.

Esett a hó, zúgott a szél, amikor az erdész kezében fejszével közeledett a fenyő felé.

– Takaros kis fa vagy – mondta. – Kiváglak, hazaviszlek a két gyereknek.

A fenyő megremegett, amikor hozzáért a fejsze. Sóhajtott, jajgatott. Az erdész megsajnálta.

– No, nem bánom, gyökerestől szedlek ki. Jobb is, mert akkor nem hullajtod el a tűket olyan hamar.

Aztán a fejszével körülvagdosta a fagyos földet, és földdel együtt óvatosan kiemelte a fenyőfát.

– Gyökeres? Akkor a nagy vödörbe tesszük, és hozok rá még földet – sietett Pista az apja elé.

Csöpi pedig jól meglocsolta.

Karácsony délutánján aztán bevitték a szobába. Szentestén már aranydió, angyalhaj, ezüstgömb, fényes csillag ragyogott ágain.

Ünnep után Csöpi sokszor elüldögélt a karácsonyfa mellett.

– Ugye még nem láttál ennyiféle játékot? Ugye szereted nálunk? – kérdezte. – Nem jó most kint, az erdőben.

A fenyő sóhajtott:

– Jobb volt kint, a mi erdőnkben. Ó, ha visszakerülhetnék! Igaza volt az öreg fenyőnek.

– Visszamennél? Ki a hidegbe? – csodálkozott Csöpi.

– Vissza bizony! Röpülnék, ha szárnyam lenne.

– Szólok édesapámnak, és visszaviszünk – ígérte Csöpi kedvesen.

Úgy is lett. Néhány hét elteltével édesapja elindult a fenyővel az erdőbe. Pista és Csöpi is vele ment. Látni akarták, hol állítja föl apjuk a kis fát. Még angyalhajat is hagytak rajta, hogy majd a nyáron megtalálják. Édesapjuk ráakadt a gödörre, ahonnan elhozta, és jó mélyen beásta a fenyőt.

A fenyő úgy érezte, álmodik. A többi fenyő bólogatva fogadta:

– Csakhogy itt vagy megint!

Az öreg fenyő is odaszólt:

– Szerencséd volt, hogy az erdészékhez kerültél.

Ügyesedjünk

Mihály Zsuzsanna
óvó néni
Szentegyházáról

Szabó-Sebők Enikő
kovásznai osztálya

Szente Enikő
maroskeresztúri
kisdíákjai

Finna Enikő osztálya
Tordáról

Szilágyi Antónia,
Magyarkirályfalva

Kiss Klára osztálya
a gyergyószentmiklósi
Fogarasy Mihály Iskolából

Kis Magdolna
bánffyhungyadi
diákjai

Fejér Csenge,
Zabola

Szalai Erika és Balogh
Erika csoportja
a marosvásárhelyi
Gyermekvilág Óvodából

Szárnybontó

Hull a hó, hull a hó,
Mikulás jön, jaj, de jó!
Nagy zsákjában ajándékot hoz,
és mindenki örül most.

Vita Adrienn, Disznajó

Szilágyi Noémi,
Torda

Karácsonyi angyal, angyal,
mi okból szállsz le hozzánk?
Kedvességből, ügyességből, szeretetből?
Angyal, angyal, karácsonyi angyal,
mi okból hozol karácsonyfát?
Erősségből, ügyességből, huncutságból?
Tudom, hogy nem, hanem azért,
hogy megünnepeljük Jézuska
születésnapját!

Váduva-Kémenes Eszter,
Gyergyószentmiklós

Kiss Borbála, Magyarlapád

Borsai Kriszta, Nagykapus

Kozma Kata, Szilágypanit

Csillag, szállj le földi házra,
Csillag, szállj fel égi házra,
Csillag, szállj ide-oda
Odakint az éjszakában.

Derzsi György,
Székelyudvarhely

Lestyán Szilvia,
Csíkszentgyörgy

Márton Beatrix, Torda

Az álmom egy fehér Karácsony, amikor mindent hó borít.
Esett az eső, megfagyott, és sok-sok jég lett. Ha nincs hó,
a jég is pont ugyanolyan jó. Minek hó, minek hó, vigyázz,
mert repül a hógolyó! Minek hó, minek hó, síelni így is jó. Mi-
nek hó, minek hó, korcsolyázni így is jó. A jégember jobban
megtapad, mint a hóember. Minek hó, minek hó, a jég az

sokkal jobb. Néhány ember egy kis hó-
ért külföldre megy át. Nem értem őket,
felesleges átlépni a határt. Minek hó,
minek hó, vigyázz, mert repül
a fagygolyó!

Igen, jéééég!

Deák Ferenc, Kolozsvár

Vadas Vivien,
Szilágypánit

Kedves ősz, elmentél,
Kedves tél, megjöttél.
Kedvesek az évszakok:
Tavasz, nyár, ősz, tél.
Elmondtam az évszakokat,
Vége az én versikémnek.

Fehér Ágota, Kolozsvár

Karácsony, Karácsony,
úgy szeretlek téged,
hogy életem
odaadnám érted.
Hóban, hóban
várom a Karácsonyt,
mint árva gyerek
a szerető családot.

Szabó Péter Dániel,
Mezőbergenye

Csipike postája

Számolod, hányat kell még aludnod Karácsonyig? Ha díszes-színes már az adventi Szivárvány-kifestőd, jóssággal, békével tele a kicsi lelked, a Szentestén biztosan eljön hozzád a Kisjézus. Írj, rajzolj róla nekem is, hadd éljem át veletek az ünnepet.

Köszönjük mindazoknak, akik levelet, rajz-, kézimunka-ajándékot küldtek a Szivárványnak: **Banga Andrea**, Marosvásárhely; **Furu Ákos**, Kolozsvár; **Nagy Sarolta**, Mezőpanit; **Mantia Lilla**, Sepsiszentgyörgy; **Kovács Adél és Teréz**, Oroszhegy; a **szamosújvári Sünike Óvoda**; az **egeres-gyártelepi, a nagyenyedi Óvoda**; a **szászrégeni P. Maior Líceum I. B**; a **marosvásárhelyi**

Római Katolikus Líceum I., a Református Kollégium II.; a **kolozsvári Apáczai Líceum I.**, a **János Zsigmond Unitárius Kollégium I. B osztálya**; az **érmihályfalvi előkészítő C**; a **balánbányai II. C**; a **varsolci II. B osztály**; **árpádi olvasóink**.

• Íme az új Szivárványos csapatom – büszkélkedik előkészítő osztályával **Marschal Ildikó**, a **csíkszeredai Petőfi Sándor Iskola** tanítónője. Szervusztok, kedves barátaink, gyertek velünk egy három évig tartó, mese-s, játékos „Szivárvány-táncba”.

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatója:

● A karácsonyi műsort örökíti meg az a felvétellel is, amelyet a marosvásárhelyi 8-as Óvoda Hófehérke csoportjától és Vargyas Judit óvónénitől kaptunk.

● *Mi az idén is a Szivárványt választottuk olvasás munkafüzet helyett* – írta Bartus Éva Tünde tanító néni, akinek másodikosairól a varsolci falunapokon készült ez a vidám csoportkép.

● Nagy szeretettel várjuk és olvassuk a Szivárványt. A hatalmas szalmabábukkal kívánunk erőt, hogy sok-sok verssel, mesével örvendeztessetek meg ezentúl is. Máthé Delinke tanító néni és az ákosfalvi másodikosok

Címlap:
MOLDOVÁN
MÁRIA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLÚJ S.C. NAPSUGÁR- EDITŪRA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Kádár Jázmin,
Szilágycseh

Szalánczi Nándor,
Torda

Gábor Mária,
Gyergyószentmiklós

Veres Flóra
Boróka,
Kézdivásárhely

Turzai Zoltán,
Magyarlapád

Ára 3 LEJ, 400 FT

